

БЪЛГАРСКА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ ИНСТИТУТ ЗА ИСТОРИЧЕСКИ ИЗСЛЕДВАНИЯ	
Изходящ №	дата 201 г.
Входящ № 540	дата 03.08 2015г.
София 1113, бул. Шипченски проход № 52, бл. 17 тел.: 02/ 979 29 98 ; факс: 02/ 870 21 91	

**СТАНОВИЩЕ НА проф. д.ист.н. ПЛАМЕН СИМЕОНОВ ЦВЕТКОВ ЗА
КАНДИДАТУРАТА НА ХРИСТО МИЛКОВ ДИМИТРОВ ЗА КОНКУРСА
ДОЦЕНТ ПО НОВА И НАЙ-НОВА ИСТОРИЯ В ИНТИТУТЦА ЗА
ИСТОРИЧЕСКИ ИЗСЛЕДВАНИЯ ПРИ Б.А.Н.**

Кандидатът има наистина впечатляваща научна продукция, която се отличава не само с големия брой публикувани монографии, студии и статии, но и с широтата на разработваните теми. Наред с личности като маршал Филип Петен и генерал Шарл дьо Гол, които се радват на непресъхващ интерес от страна на академичната, пък и на по-широката общност, тук влизат и радиопрапагандата по време на Втората световна война, както и някои процеси от най-новата история на посткомунистическа България след събарянето на Берлинската стена през 1989 г. Политическият мит е сред основните проблеми, които се проучват от колегата Христо Димитров, но научните му интереси далеч не се изчерпват с това, а обхващат и такива драматични събития като вълненията и протестите във Франция през май 1968 г., както и парливи моменти като темата за антисемитизма във Франция в годините на Втората световна война.

Някои колеги с по-скептична нагласа биха се запитали какъв може да бъде приносът на един български историк в сфера, разработвана многостранно и усърдно от френската колегия. Оставям настрана проблема, че това вече е оценено по достойнство именно от френска страна, която между другото е спонсорираля изданието на монографията „Дьо Гол е историята“.

Ценното и оригиналното на колегата Христо Димитров е, че тъкмо като нефранцузин той може да навлезе смело в една болезнена тема, каквато е тази за разделението на френското общество по време на Втората световна война, а и дълги десетилетия след нея. Специално трябва да се подчертае фактът, че кандидатът решително отхвърля черно-белия подход, както и заклинателните клишета за „добрата“, „моралната“ съпротива, олицетворена от генерал дьо Гол и „лошия“ и „предателския“ колаборационизъм на правителството на маршал Петен във Виши.

Проучването на теми от френската и общоевропейската история е всъщност един български прочит, който показва задълбоченост на мисълта, високо академично равнище и стимулира също преосмислянето на събития от нашата история. Разбира се, винаги могат да се намерят причини за критични бележки и препоръки. Има например какво да се пожелае за по-пълноценното разкриване на ролята на комунистите по време на съюза между Сталин и Хитлер от 23 август 1939 до 22 юни 1941 г., както и за пряката вина, която те носят за масовите избивания във Франция в края на Втората световна война с довода, че така се наказвали „колаборационистите“. Освен това подходът на моменти е прекалено обективистичен. Както обаче беше писал още на времето си Симеон Радев, един историк трябва да се стреми да бъде колкото се може по-обективен, но безлични историци няма. Ако един исторически труд е наистина сериозен, той неизбежно поражда също така дебати и несъгласия. Посредствените работи просто си остават незабелязани.

Научната продукция на кандидата далеч надхвърля минималните изисквания за една хабилитация за доцент. Горещо препоръчвам на почитаемото жури да гласува в полза на кандидатурата на колегата Христо Милков Димитров за доцент по нова и най-нова история в Института за исторически изследвания към БАН.

(Пламен С.Цветков)

София, 14 август 2015 г.